

Készült a Press + Print KFT nyomdájában Kiskunlacházán 1000 példányban.

I. Évfolyam 1994 2. szám

NUGÁT

SZÉP, IRODALMI LANTOLÓGIA

FŐSZERKESZTŐ: KRIZSÁN SACI

SZERKESZTŐ: PAP BERNADETTE

ROVATSZERKESZTŐK: KUTI SÁNDOR, NACY RÉKA

VERSEK: Bornemissza Iván, Csicsai Zsolt, Csomós Éva, Fekete Zsombor, Gábel Iván, Heiling Éva, Kincs Alexa, Kruzslicz Dávid, Lovász Andrea, Mrakovics Natália, Paczári Beatrix, Pokorny Szilárd, Siklósi Gyula, Sólyom Péter, Szabó Máté, Tarjányi Sándor, Tarr Hajnalka, Tóth Tamás, Vajda Ferenc, Wandracsek Tamás (WanMás)

PRÓZÁK: Heltai Ákos (Áky), Kaczián Gábor, Kozsák Mónika, László Pál, Nagy Sebestyén, Szekeres Katalin, Tarjányi Sándor, Vincze Ágnes, Wandracsek Tamás (WanMás)

FORÓK: Kuti Sándor

GRAFIKÁK: Burg Balázs, Csákovics Lajos, Heiling Éva, Janka Tamara, Petrás Róbert, Sára Éva

TERVEZŐSZERKESZTŐ: HEILING ZSOLT, HELTAI CSABA

FELELŐS KIADÓ: DR. TOMSZER MIKLÓS

TÁMOGATÓ:
EURO-HUNGÁRIA
ALAPÍTVÁNY

25 FT

ALAPÍTÓ:
DIÁKÚSÁGÍRÓK
ORSZÁGOS
EGYESÜLETE

Tartalom

Szerző	Mű címe	Oldal
Bornemissza Iván	Szeretet nélkül	20.
Csicsai Zsolt	Cím nélkül	24.
Csomós Éva	Ima	13
	Képzelet	9.
	Most mi?	24.
	Útközben	24.
Fekete Zsombor	Lidércfény	6-7.
Gábel Iván	Cím	20.
Heiling Éva	Ballada	22.
Heltai Ákos (Áky)	Fények, fények(...)	27.
Kaczián Gábor	Válasz	25.
Kincs Alexa	Szalmaláng	16.
Kozsák Mónika	Sab haragja	5.
Kruszicz Dávid	Fagy	23.
László Pál	Kritika	26.
Lovász Andrea	Ikrek (képv.)	10.
	Siker	24.
Mrakovics Natália	Félek!	23.
	Tehetetlenség	23.
Nagy Sebestyén	Csupor kandúr (...)	3-4.
Paczári Beatrix	Ahogy én akarom	21.
Pokorny Szilárd	Kóbor lovagok	6.
	Medvék én is	8.
	Őn gyilkos?	8.
	Üss meg	10.
Siklósi Gyula	Apaföld	10.
Sólyom Péter	Egy tánc	11.
	Ima	13.
Szabó Máté	Amikor a bohóc	24.
	Szerelmesen	11.
Szekeres Katalin	Időzített robbanószerkezet	8.
Tarjányi Sándor	Együttélési problémák	21.
	És Freud...?	26.
	Lehetne CNN is (...)	12.
Tarr Hajnalka	Népdal	22.
Tóth Tamás	Impresszió	9.
Vajda Ferenc	Glóriák helyett	12.
	Legyőztek	12.
	Még újra	10.
	Túlélés	10.
Vincze Ágnes	Út	18-19.
Wandracsek Tamás	Ellenszegülés	21.
(WanMás)	Én is tudom	20.
	Mese a kőről	17.
Grafikák alkotói	oldalak	
Burg Balázs	11, 12, 28.	
Csákovics Lajos	1, 4, 7, 8, 18, 19, 21, 22, 24.	
Heiling Éva	9, 13, 23.	
Janka Tamara	25.	
Petrás Róbert	6, 20.	
Sára Éva	3, 5, 16, 17.	
(A 27. oldalon található grafikát a „Kretén” című újságból vettük át.)		

Kedves Olvasó!

Immár a Nugát második lapszámához érkezünk. Az elmúlt pár hónapban – mintegy az előző szám eredményeként – sok-sok levelet kaptunk Tőletek, melyeket ezúton is nagyon köszönünk.

A levelek egy része különböző írásokat tartalmazott sok, általunk eddig ismeretlen szerző tollából – a talán már megszokottnak mondható „régiek” mellett. A továbbiakban is számítunk alkotásaitokra: új hangokra, egyéniségekre, stílus-próbálkozásokra, műfajokra stb... Tudniillik ezáltal nyújthatunk minél hitelesebb képet a „mai ifjúság” – vagyis a Ti, illetve társaitok – irodalmi tevékenységéről, (merthogy ezt lenne hivatott képviselni e lap).

Leveleitek másik részében jelentős számú hozzászólást, kritikát kaptunk ennek hatására jelentek meg a rovatcímek, színesítettük újságunkat még több grafikával és (nem utolsó sorban) 28 oldalassá bővültünk.

Szívesen felvonnánk a kapcsolatot olyan diák alkotókörekkkel vagy társaságokkal, amelyekben verseitekkel, prózáitokkal, különböző írásaitokkal, grafikáitokkal vagy akár fotóitokkal foglalkoztok: azonban ezek megjelenítésére nincs módotok. Persze önálló – hasonló jellegű – lapok jelentkezését is várjuk, akár azért, hogy szakavatott tollból értékelést tegyünk közzé róla, akár azért, hogy legjobb munkáitokat leközzöljük.

Folyamatosan várjuk terjesztők jelentkezését is, akik vállalnák, hogy lapunkat eljuttatják iskolájukba – Hozzátok...

Várjuk leveleiteket továbbra is a DUE levélcímén! A borítékra írjátok rá:

NUGÁT szerkesztősége:
DUE 1576 Budapest, Pf.: 10.

– a szerkesztők –

„Fények, fények, fények várjátok!”

Sokak szerint Csontváry Kosztká Tivadar a színek és a fények megszállottja volt. A fények sugallták neki az újfajta világot, ők irányították a színeket a másféle környezet bizarr kitöltésére.

S valóban, a művész az általa belső hangoknak nevezett irányadóktól vezérelve, önképző módon akart piktorrá válni...

Manapság is előfordul, hogy az alkotó szellem hátat fordít a megszokott irányoknak, s mohón veszi birtokba az új területet – alkot.

Csontváryt, a tanult kereskedő- és gyógyszerész-gyakornokot már úgymond élelmedett korában érte ez a változás. A fény útjára lépett, festészetében szabad utat engedve a fény kibontakozásainak, s hagyta, hogy a színek segítségével önmagából többet mutasson meg, mint amit egy felületes szemlélőnek első pillantásra láttatni enged...

A Budavári Palotában a közelmúltban láthatuk azt a jelentős kollektívot, amely feléleli Csontváry életművét, hiteles keresztmetszetet adva a látogatóknak.

Nem egyszerű képek ezek.

A művész az alkotásokat a természet pontos másainak tartotta, a valóság azonban más. A zseniális képalkotó fantázia párosult a gyermeki naívsággal, s így megmutatta azt, amit mindig is hitt: a tájak, az épületek, a fák őrzik a világ titkait, csak láttatni nem engedik.

Mert mi a Magányos Cédrus?

Nem is valódi cédrus: erős hit, büszkeség párosul a magánnyal, így téve emberivé azt, ami valójában nem él, hanem ÉL.

*Papus, Szuperverz (Perv. Tat. Gottl. megj. edd. n. alk. kret. szór. pik. hav. huml. rem. a tov. is rendsz. szer. vál. újs. term. az elm. vör. fül. mell.) - Perverz Tata (@ld. ott!) Superman-effektuson átesett változata. Általában a legváratlanabb területeken bukkan fel, s az azt megelőző pillanatokat többnyire mint savanyú nyújorki újságíró éli meg, hagyván, hogy eltérélyesedjen rajta a fásultsággal járó tespedt tunyaság. ~ jelenlétében az XX kromoszómájú élőlények fokozottan ki vannak téve a váratlan szexuális interakciókat megtestesítő biológiai érzeteknek, melyek széles skálán mozogva a szörnyű fájdalomtól egészen a kétértelmű váltakozhatnak.

~ hétköznapi nevén Boka János nemkívánt szerelemgyerekként látta meg a napvilágot. Személyiségfejlődését azonban károsan befolyásolta, hogy az Újvilágban megközelítőleg másfél évig egy peep-show-ban dolgozott, mint szotyolaárus. Elferdült hajlamait a mai napig nem sikerült visszaterelni a helyes irányba, holott a legnevesebb szakértők preödipális anamnesise alapján összeállított terápiával kezelték a mára már ártatlan öregúrrá szelődült, hajdan azonban rémséges – szexista indíttatású bűncselekményeket elkövető – emberbőrbe bújít szörnyetget.

A Magányos Cédrus tehát Superverz Papus*, persze álruhában...

Heltai Áky

(Feltéve, hogy annak vesszük... Ez is – csak? – nézőpont (!) kérdése... – a szerk.)

Kritika

Ott bolyongtunk a belvárosi bérházak udvarán, kutatva a függőfolyosókat, a cselédlépcsőket, a betört ablakokat, a sérült vakolatú falak mintáit, a nagy barna ajtókat.

Ahol volt fa, ott azt is belevettük a képbe; így még jobb lesz. Kiálltam a képből, felzavartam a galambokat – ha kellett –, kijjebb hajtottam a a bejárati csapóajtókat, és megtettem boldogan mindent, amit a fotós szeszélye kívánt. Tudtam, hogy valami másnak is kell lennie itt, mint pusztulásnak.

Meg akartuk mutatni, vagy csak érdekesnek találtuk, nem tudom. Ő szorgalmasan kattogtatott, én szorgalmasan ugráltam, vagy éppen – ha semmi különösebb dolgom nem akadt –, felderítettem a ház még be nem járt szegleteit, kezemmel komolykodva keretet formáltam, a legjobb beállítást keresve. Aztán volt úgy, hogy csak lézengtem a folyosókon.

Egyszer tényleg megpróbáltam elképzelni, milyen lehetett az éppen aktuálisan kihasznált ház fénykorában, de kudarcba fulladt. Megpróbáltam elképzelni, hogy az a tompa, lompos lány odalenn cseléd, aki talán éppen kimenőjére indul, hogy találkozzon valami könnyeden hanyag úrral, aki moziba viszi, vagy tudom is én, hova. Az ablak mögött egy család uzsonnához készülődik, kakaó, kalács... ezeket az emlékeket nem éreztem igazán a sajátomnak. Lehet, hogy filmen láttam ilyet, talán olvastam róluk, vagy mesélték, végül is mindegy. A bajom az volt velük, hogy pusztá létük nem okozott kellemes, otthonos borzongást, csupán erős naptalinszagot az orrom körül. Kiábrándultam, indultam vissza, lefelé a főlépcsőn, amelyet minden-

ki használt, olajfesték-borítású falán próbáltam megnyugtatni fáradt szememet...

Pár évvel később, egyszer szabadidőm benn talált a városban, a szép, kellemesen meglepő, tavaszi idő sétálásra buzdított. Ahogy belcsem az egyik bérház udvarára, a fények megragadtak és szinte beszívtak – én pedig örömmel sodródtam át a fekete árkádon a sárga térre. Ekkor láttam meg őt részeges homályban, amint a szemközi lépcsőn az árnyékba belépett. Úgy véltem, szürke kabátot visel, ősz haján kényelmes kalap ül, fáradt léptekkel indul fel a felső cmeletekre. Igen, ő volt az, aki mindig is jelen volt a pesti és budai bérházakban, ő okozta azt a megmagyarázhatatlanul támadó bizsergést. Dühösen eredtem nyomába.

Először azt hittem, menekülni fog, mint minden, amit nagyon akartam. A másodikon értem utol. Fehér, hosszú ruhában lépdelt és nem fordult hátra, mikor a köpenye ujját megráncíagtam.

-Minden megvan, he? - szegeztem neki a kérdést.

Megtorpant, és most hátránézett. Egyenes és szomorú volt az arca, egyáltalán nem olyan, mint az angyaloké, rám nézett, hosszan, vizsgálón, majd mintha mindegy volna, elvékonyította száját és leeresztette fejét. Így fordította ismét előre, a lépcsőkhöz, és lassan, komótosan folytatta útját fel, fölfelé. Így nem tudom, mosolyogva mondta-e:

- Elefes!

László Pál

És Freud...?

Nehezen viselem a magányt, olyan ez, mint egy amerikai börtön: bemegyek és letöltöm... Agyam rávésvé az irkalapra, a tollam is olyan amerikai fajta, bemegyek, be: de rögtön.

Hát ha megölelem, nem vétkezem-e; hiszen minden szeretetből van: úgy mint csak-csakoládédéból a tejszínes csokoládétorta. Elindul a gyorsvonat, és ki állítja meg? Nyúlok az ésfék után, jön a kalauz, rámszól: ember, várja ki a végét, nem érkeztünk még meg. Jó, mondom, akkor előbb meghalok, míg a szívem ver, addig élek, majd aztán pusztulok... el.

Felszáll a fagyaltoskisasszony a vonatra, leül velem szembe. A kövvetkező megállóban a filozófia-

tanárt látom, kezében egy csokor – nem rózsza – integet. Mosolyog. A sarki fodrász levelét bontom ki: „Fiú, így lesz teljes az élet.” Fölnézek, alagút, a fagyaltoskisasszony harsonás fehér galamb képében kirepül az ablakon, ki az alagút mennyezetén lévő apró lyukon, ahol fehér fény csordogál be.

Maradunk. Itt ez az alagút, ez a hosszú, nem-üres, de mégis bizonytalan-teli, ahol itt se vagyunk igazi-igazán, ismét olvasok: „Fiú, legalábbis azt mondják, így lesz teljes...” (...)

Torkodra fagy a nevetés, mely végigkísér a magányon – itt lehetne öntözni és gyomlálni a térdre kényszerítést: és mégse, ugyanolyan rossz vagyok, mint a többi, legfeljebb imádkozhatom.

Tarjányi Sándor

Csupor kandúr odébb áll

Már jó ideje annak, hogy Csupor kandúr rászokott az italra. Van már vagy másfél hónapja is. Eleinte még csak módjával nyakalt, de később már egyre mértéktelenebbül.

Úgy kezdődött az egész, hogy gazdája – Boris bácsi – hosszú betegség után hazatért a kórházból. Csupor kandúr ugyan nem volt az a lelkizős fajta, Romana regényűjságot is csak különösen unalmas óráiban lapozgatott, mégis úgy érezte, hogy ez fontos dolog mindkettőjük életében. „Erre inni kell!” – nyaffantotta nyugalmas bariton hangján. És kétlábra állt, felöltötte ünnepi zakóját, tenyerébe köpött és végigsimította cirnos haját.

A vendéglő a Szirom utcában volt, olyan ötpercnyi sompolygásra a Jácint tértől, ahol Csupor kandúr lakott.

Leült egy pult menti székre és figyelmesen hallgatott. A sörözőben, – mert söröző volt ez a vendéglő – lágy zene szólt, a pincérek pedig a sarokban álltak halomban. Csupor kandúr úgy látta, hogy snóbliznak, bár az efféle szerencsejátékokhoz nem sokat konyított, csak kockázni szokott néhanapján Boris bácsival. Azt is csak tejfölben.

Csupor kandúr krákogott egy kicsit, egy sikereset, és a pincér odafordult hozzá:

— Mit parancsol az úr?

Csupor kandúr parancsolt egy korsó sört, amihez egy sós stanglit is megevett. Egyik lábát hanyagul átvette a másikon, gombnyi mancsával határozottan tartotta a meglett poharat. A sör habja a bajszára csurgott, s ez nyomasztotta. Sőt, feszélyezte is egy cseppecskét. Olyan érzése támadt, mint amikor a tejföl az orrára ragad, s ő úgy hiszi, miatta fakad minden kacagás.

Mikor aztán megitta, fizetett – busásan, mint-ha tán perzsa macska volna –, fölállt –, hisz farka is elszibbadt már –, melegen biccentett: „Viszontlátásra!”, majd könnyed léptekkel távozott. A felszolgálók mosolyogtak, ők is meleg hangon búcsúztak Csupor kandúrtól.

Telt-múlt az idő. Egyre gyakrabban, egyre sűrűbben látogatta a különböző ivókat Boris bácsi macskája. S nem ám csak a Szirom utcai sörözőt. Válogatás nélkül járta a legbárdolatlanabb krics-

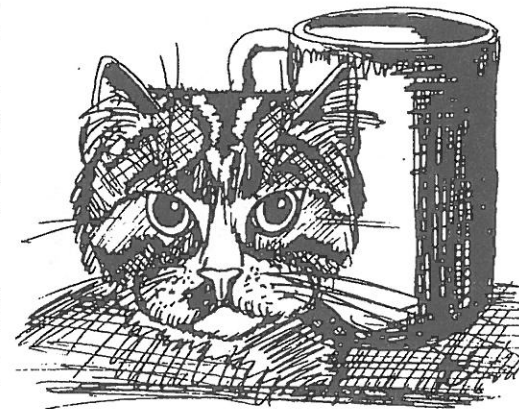
miket, csehókat, bicskarántókat. Csupor kandúr határozottan züllött. Reggelente szeszszel kelt: lefuttott egy ivóba, bevágott egy deci kevertet, kiadósan öblögetett vele és csak eztán ébredt fel igazán. Szörnyű kimondani, de Csupor kandúr már nem élhetett alkohol nélkül. Már a városi vad macskák – akik a Piac téren csöveztek – is csak úgy emlegették, hogy „a részeges Csupor”. Szegény Boris bácsi pedig eközben mindent megtett féltett cicájáért. Beszélt neki naphosszat, hogy: „Arany virágszálam, kishogaram, kicsi tubarózsám, nem szabad ezt”.

Mindhiába.

Kis cédulát helyezett el a legszembetűnőbb helyeken: a műegér szájában, a gombolyag végére tűzve, a tévé tetején, a telefon mellett efféle feliratokkal, hogy: „Az alkohol mérge”, „A szesz tompítja a tudatot”, „Az ivás káros a kandúrok egészségre”.

Hászontalanul.

Úgy tűnt, semmi sem fogja megoldani a problémát, ám egy napon mégis történt valami. Csupor kandúr, a vén alkoholista, épp a Szirom utcai vendéglőben hörpintette feleseit. Nagy asztaltársasága volt: ekkorra már a hétpróbás részegesek ünnepeltjévé vált. Májzsugoráról beszélt a többieknek, matrózoknak, kubikusoknak, eltévelyedett kishivatalnokoknak, vizslaszemű nyugdíjasoknak. Az egyik pincér, kit már régóta foglalkoztatott egy titokzatos, sejtelmes gondolat, odament a többiekhez, akik a sarokban játszottak. (Ez az egy sohase állt be közéjük, ez olyan maga-pecsenyéjt-sütőgető volt).

Ravasz szemét még szűkebbre vonta, és azt mondta gyanakvó rókahangon:

— Hisz ez egy macska.

S a többiek felkapták a fejüket.

— Pedig a macskák, úgy tudom, nem tudnak beszélni.

A többi pincért különös, baljós rémület járta át.

— Következésképp – emelte fel a hangját a rókaképű, kinek általában adtak a szavára –, a macskák nem tudnak rendelést leadni, sós stanglit kérni, borravalót adni. Nem tudnak társalogni.

A felszolgálók már egyenesen félték.

— Ezért indítványozom, hogy dobjuk ki.

A snóblizók helyeselték. Körülvették Csupor kandúrt, megkapták négy tűpárna-mancsát és fölemelték. Szegény hiába küzdött, az alkohol legyengítette már; hiába sopánkodott, hogy:

— De kérem... Ez hallatlan... Úgy tudom, demokratikus jogállamban élünk, vagy mi(aú).

Meglóbálták, és kivágták, mint a macskát szokás. Miután visszatértek a pult mögé, tanácskozásba fogtak. Mindenáron bizonyítani kívánták igazukat, mivel tartottak a botránytól.

— A macskák nem beszélnek, a macskák nyávognak – mondta nekik a telefonba a városi élclmezésvezető, jöllehet, sokszor hallott már Csupor kandúrról.

Ő pedig pont úgy festett ott a Szirom utcai söröző előtt nyomorúságában, mint egy elhagyott eb. De nem tüzfából faragták, hogy ne tudja, mitévő legyen. Föltápáskodott, leporolta megkopott, foltos zakóját és útnak credt. Am a többi ivó is zárt ajtó mögül mutatott fityiszt neki; a legalávalóbb késdobálók is kiakasztották a cédulát: „Macskákat kiszolgálni nem áll módunkban”.

Másnap tízezres tömeg tüntetett a polgármesteri hivatal előtt Csupor kandúrért. „Ia valakinek módjában áll fizetni és felelősen tud viselkedni, az megérdemli – bármilyen nemű megkülönböztetés nélkül –, hogy kiszolgálják” – érveltek. A tér másik végén viszont újabb tíz ezer ember vonult fel „Kiszolgálás – csak embereknek!”, „Le az emancipált macskákkal!”, „Csupor, döögölj meg!” feliratú táblákkal. A polgármester közben azt fontolgatta, hogy kivégeztesse-e vagy kinttessen Csuport. (A szenvedő alanyt közben nem látta senki, sem az egyik, sem a másik oldalon.)

A tömeget végül vízágyúkkal cirógatták, mire mindenki magától hazaballagott. S már bizonyos volt, hogy Csupor kandúr mindennek nem lehetett tanúja, szórén-szálán eltűnt.

Újabb hónap jött a kisvárosba, egyre kevesebbet beszéltek az emberek a furcsa macskáról, az élet ment tovább, a Csupor-dossziét lezárták, a kocsmákban emberek vigadoztak, mindenki háborítatlanul tette tovább a dolgát, csak Boris bácsi szomorkodott még egy kicsit.

Aztán megjelent egy híradás a helyi újságban: Csupor kandúrt látni vélték egy ázsiai lebuiban, valahol Burmában vagy Pakisztánban. Cirmos haja lenyalva, tűpárna-mancsában terebélyes krigli, lába hányavetin a pulton, s néha fel-feláll, megrázintva elzibbadt farkát.

Nagy Sebestyén

Válasz

Az olvasószervező nyílt levele a szerzőhöz

A szívem egy nagy harangvirág, és finom remegések az erőm.” Igen, az irodalmi szándékkal író ember legfontosabb forrása: az érzékenység. Nem „lányregényesen”, hanem a megfigyelés, a jelenségek pontos, mélyreható meglátásának értelmében.

Ha valaki leül – így az ezredvégen – verset írni, jobb, ha lemond arról, hogy valamilyen tintát és papírt soha nem látott „költői jelzővel” vagy más „gyönyörűséggel” kápráztassa el olvasóit. Pontosabban megteheti – sőt! –, de nem ettől lesz vers a vers. Ha a tolat ragadó ember el tud szakadni korszakunk által oly bőven kínált sablonoktól, és meg tud nyilatkozni úgy, hogy a befogadóban a szöveg kérdést kérdésre halmoz, amit természetesen magának kell megválaszolnia, nos ez a betűvető kalandor ilyenkor éri el célját.

Az általam igényelt hitelességet leginkább Tarjánai Sándor verseiben találtam meg. Nézzük hát a szöveget magát.

„És Freud...?” című vers a lélek mélységeinek kaotikus világába visz. A filmszerűen pergő képek az álom, a szabadon csapongó fantázia látszólagos logikátlanságával hozzák az olvasót zavarba, kényszerítik azonnali gondolkodásra, elemzésre. A vonaton lejátszódó „események” azonban gazdag motívumkinccsel rendelkeznek, és egy tudatosnak látszó dramaturgia alapján épülnek fel.

A vágy, a vágyak elfojtása, a kétségbeesés és kiútkeresés, korlátozottság és szabadságvágy, kísértés és bűntudat, magány és társkeresés kínzó kérdéseire – úgy tűnik – nem Freud pszichoanalí-

zise ad választ, hanem valami más: „Legfeljebb imádkozhatom.”

Az „Együttélési problémák”-ban feltűnő a személyes hang, a megélt helyzetek pontos, kissé (ön)ironikus láttatása. Krisztus evangéliumi szavai üresen visszhangoznak, a „főszereplő” egyelőre nem tudja tartalommal, belső elkötelezettséggel megtölteni. Nem fogadhat el segítséget: magában kell átélje mindazt, mi hátra van. („Magamban élem át már mindazt, mi hátra van.” Radnóti) Az ikozaéder (20 szabályos háromszög által határolt mértani test) körmönfont bizonyosságával éles ellentétben van az iróniával emlegetett, védelmet(?) nyújtó fügefalevél édeni egyszerűsége. A vers végig nagyszerűen lebegtetni az iróniát, nagyon is életbevágó sorskérdésekkel.

Conan, a „Lehetne CNN is...” főhőse, korunk „eszménye”, férfitideálja, a küzdő, az erős, a bátor, a döntésképes kerül önmagával szembe: saját énjével kell megküzdenie. A látszólagos értékek porba hullanak, az erő, vagy amit annak hitt, már nem az övé; épp ellenkezőleg: aminek eddig hőse (sztárja) volt, azt kell megtagadnia. Ehhez az elforduláshoz és megtisztuláshoz van szüksége a „gyógyír”-re, Jézus példájára.

Mindhárom vers címe továbbgondolásra érdemes, a versek szerves részei; csak velük együtt értelmezhető a szöveg. A képekben, helyzetekben, kis „jelenetekben” megelevenedő gondolatok teszik rendkívül hitelessé Tarjánai Sándor verseit. Remélem, a további verstermésből is részesül a Nugát szerkesztősége.

Kaczián Gábor

Szabó Máté

Amikor a bohóc

amikor a bohóc már nagyon fáradt volt
 medvemancsainak már nem jutott panasonic
 stereo am/fm/dd/tuner
 és ki akart mászni a bogaraszsákból kb.
 167289784331-szerre
 és nem ment
 pedig ő piros bohóc volt
 istenke és anyuka és szent antal piros bohóca
 akkor átmázolta a festéket a képén
 olyanra mázolta hogy 93 percen két ágyjelenet
 egy autós üldözés
 négy action scene
 legyen benne
 és rituális öngyilkosságot követett el az elfeledett
 utcában
 másnap pedig csúszdázni ment a napfénybe
 csúszdázni a zselés haján

Csicsai Zsolt

Cím nélkül

Ültem, némán, csendben,
 úgy, ahogyan elképzelttem.
 De közbeszólt a telefon.
 Halló, ki az?
 Válaszolt,
 én tovább ültem némán,
 csendben,
 úgy, ahogyan elképzelttem.

Lovász Andrea

Siker

Mélyen meghajoltam.
 Leléptem a színpadról,
 s csendesen pár szál
 virágot nyújtottam át magamnak.

Csomós Éva

Útközben

Három karmester egyforma mozdulattal
 hessegeti az elé telepítő oktondi pöttyöket,
 mik sokan vannak, s pimaszok is.
 Egyre nagyobb erővel zuhannak az átlátszó
 falra, mihez a három karmester hozzá van tapadva.

Kívülállóként szemlélem őket,
 ám én mégis belül vagyok. De megvisel,
 mert kaptam belőlük jó sokat. Most már
 rendben. Bent vagyok. Az IFA szélvédőjére hulló
 vízcseppek meg-megállnak, de a
 karmesterek sokasága elbánik velük.
 Vihar van.

Csomós Éva

Most mi?

Nincs is magány.
 Csak szerettem volna.
 Becsapni vele mindenkit,
 aki hiszi, hogy létezik.
 Unalmas perceim végterméke volt
 eme gondolat,
 de megszakadt.
 Egyedül vagyok.
 Nincs kinek elmondjam.

Sab haragja

Az öreg mozdulatlanul feküdt. Agyához lassan elértek az öntudat hullámai. Kinyitotta a szemét. A nap olyan vakítóan ragyogott az égbolton, hogy el kellett fordítania a fejét. Ekkor látta meg a végtelenbe nyúló homoktengert. Lassan felült. Körülötte minden mozdulatlan és csendes volt. A levegő, a föld, az egész táj ontotta magából a forróságot, s a napsütésben minden egy nagy valamivé folyt össze. Az öreg óvatosan felállt. Kinyújtotta tagjait, s bizonytalan léptekkel elindult. Hogy merre, azt ő sem tudta. Még soha nem járt ezen a tájon. Amióta megszületett, az uralkodó fényes városában élt. Bármennyire gondolkozott, nem tudott rájönni, hogy kerülhetett ide. Egyszer csak meglátott valamit a homokban. Felemelte, hogy megnézzé. Nagyon elcsodálkozott, mert a királyi udvarban levő medence egy darabkáját tartotta a kezében. Ezer közül is megismerte volna a jellegzetes mintát. Gyakran járt az uralkodóhoz jósolni, aki babonásságáról volt híres. Hirtelen minden eszébe jutott.

Sok-sok évvel ezelőtt, még az ő nagyapái idejében virágzó táj volt itt. A fákon óriási gyümölcsök termettek, a réteken állatok legelték a füvet. Az emberek békésen éltek egymás mellett. Nappal dolgoztak, este pedig összegyűltek a város közepén. Ilyenkor rendszerint közösen imádkoztak, majd áldozatot mutattak be istenüknek. Ezután énekeltek vagy beszélgettek, majd mindenki nyugovóra tért. Sab, az esőisten büszke volt népére, s hűs záporokkal öntözte a földet.

Egy idő múlva azonban az emberek hatalmas palotákat építettek és háborúba kezdtek egymással. A több vagyonnal rendelkezők leigázták a szegényebbeket, a földből pedig kifacsarták azt, amit csak lehetett. Sabot, az esőistent csaknem mindenki elfelejtette. Csak néhány öreg emlékezett rá.

Egy nap aztán jött egy óriási szélvihar. És elpusztított mindent – gondolta az öregember. Elfelejtettük istenünket, és ő lesújtott ránk.

Lassan tovább vánszorgott. Érezte, hogy nem bírja sokáig. Ekkor távol, a homoktenger közepén

meglátott egy facsoportot. Minden erejét összeszedve futni kezdett. Amikor közelebb ért, néhány elmosódott alakot pillantott meg. Tett még egy lépést, aztán minden elhomályosult előtte.

Az első, amit meglátott, egy kedves arc volt. Valaki vízzel itatta és halkán beszélt hozzá. Levelekből és fűből rögtönzött ágyát emberek kis csoportja vette körül. Egy férfi elmesélte neki, hogy mindenki a sivatagból érkezett ide, akárcsak ő. Felfedezték, hogy a sárga tenger ezen kis szigetén zöldellnek a fák, s víz is van. Az állatok sem hiányoznak: a vízben halak; a fákon madarak énekelnek. Amikor a beszélő elhallgatott, az öregember csendesen megszólalt:

— Vétkeztünk ellene. Elfelejtettük, ezért ő megbüntetett minket. De néhányunknak megbocsájtott, és megmentette ezt a kis földdarabot.

Evek múlva a virágzó kis oázis a sivatagi vándorok pihenőhelye lett. A fák között pedig egy szobor búj meg: Sab, az esőisten.

Kozsák Mónika

Pokorny Szilárd

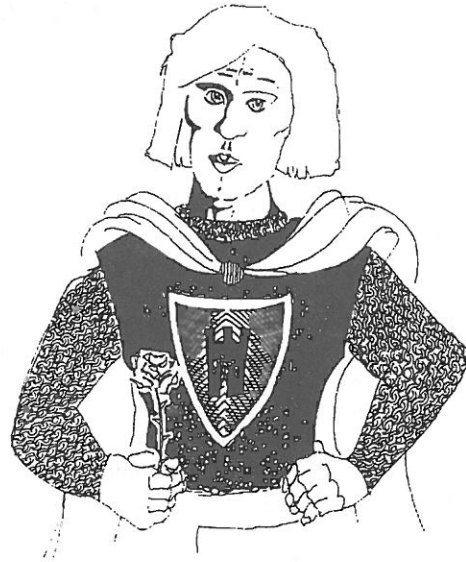
Kóbor lovagok...

Kóbor lovagok és rózsza a kezük
és csillog a páncéluk és a fegyverük
és a lovuk barna mint a fürgeteg
és kóbor lovagok már régen nincsenek

és hatalmas várak és dohos falak
és jobbágykunyhók a falak alatt
és fekete föld és fekete kenyér
és ma már egyetlen jobbágy se él

és pompás trónusok és súlyos koronák
és fényes udvar és hatalmas király
és a királynő és a hölgyei
de már egy király sem él a földön itt

ma már semmi nincsen és az is rövid.

Fekete Zsombor

Lidércfény

Fátyolos reggel virradt a tájra.
Vörös szemét kinyitá, lenézett
Birodalmára a pislogó Nap:
A nedves füvet rágszáló nyájr,
A fűben együtt reggelit végzett
A két pásztor: a juhász meg a pap.

Fátyolos reggel köszönt egy várba,
Hol fegyverek mellett ifjak ülnek.
Ifjak, három testvér, három árva,
Kik éppen vadászathoz készülnek.

Jó testvérek, mindenben osztoztak,
Örömben és bajokban egyaránt.
Apjuk meghalt, együtt búslakodtak,
S együtt szerették ugyanazt a lányt.

A legifiaabb nyerte végül el
A szeretett lány nem kis kegyét.
Szerette őt igaz szerelemmel,
S nem vagyont, hanem hűséget ígért.

A legidősebb némán csak nézte,
Szólni nem szolt, inkább csak hallgatott.
Fénylő, ezüst tört vett a kezébe.
Görcsösen fogta a markolatot.

A középső halkán odasúgta:
„S te hagyod? Nézd az öcsköst! Illik ez?
Legény a környék nagy földesura,
Míg ő már rég utódokat nemez!”

A nagyobbik csak bőszen hallgatta.
Oly együgyű volt! S bár lelke szép,
Mi haszna! Az öccse hajtogatta,
S gyilkos szavára összcállt a kép.

Nyeregbe szálltak, kilovagoltak
Hárman egy kis tölgyerdőbe el.
„Vadkantól itt sokan szörnyethaltak!”
„Közel még a vár! Hidd el, túl közel!”

Lőttek nyulat, fácánt, vaddisznót s mást.
A legnagyobb egyre halogatja
Ama gyáva, gyilkos orvtámadást.
A középsőnek megrándul kardja.

Tölgyes lassan változott fenyvessé
A domb északi, hűvös oldalán.
A nagy homloka úgy vált nedvessé:
„Itt, hol farkasok eszik meg talán?”

Kruzslicz Dávid

Fagy

Hull a hó. Rányomja a tél
kékselymű, ásító, nedves bélyegét
az útra, a fákra, az emberekre.
Takarót húz a reszkető erekre,
didergő mezőkre, házakra, terekre.
Hull a hó. Némán, lágyan és időtlenül.
Alatta sóhaj szunnyad, s a picinyke lét belül
bölcsebben ringó álomná kövül.
De reccsen a jég,
mert van, aki küzd.

Vakon és daccal tör utat magának,
tipor le fészket, hajlít meg fákát,
prüszkölve, nyerítve előre vágat,
ropogtat követ és roppant sziklákat,
mert azt hiszi:
így előbbre jut.
Míg nem csöndben megfagy ő is, ahogy a többiek,
s múlandó hűlt testét elomló hullámként ellepi
a hulló, csak hulló
nehéz,
fehér
hó.

Mrakovics Natália

Félek!

Döbbenet
Rémülten látom, hogy nincsen
arcom.

Lélek —
— lennék?
Zsibbadtan folytatom arctalan
harcom.

Élek?
Lenyomat:
arctalan harcom szegényesen
virít egy rozsdabarna rézkarcon.

Mrakovics Natália

Tehetlenség

Kinyomja könnyes szemed.
Levágja üszkös lábad.
Közben azt suttogja: szeret.
Kettős korbáccsal üti a hátad.

Behorpad ólom fejed.
Szürke véred folyik, megtelik a kád.
Kitárod ráncos kezéd.
Bénán hurcolod keresztfád.

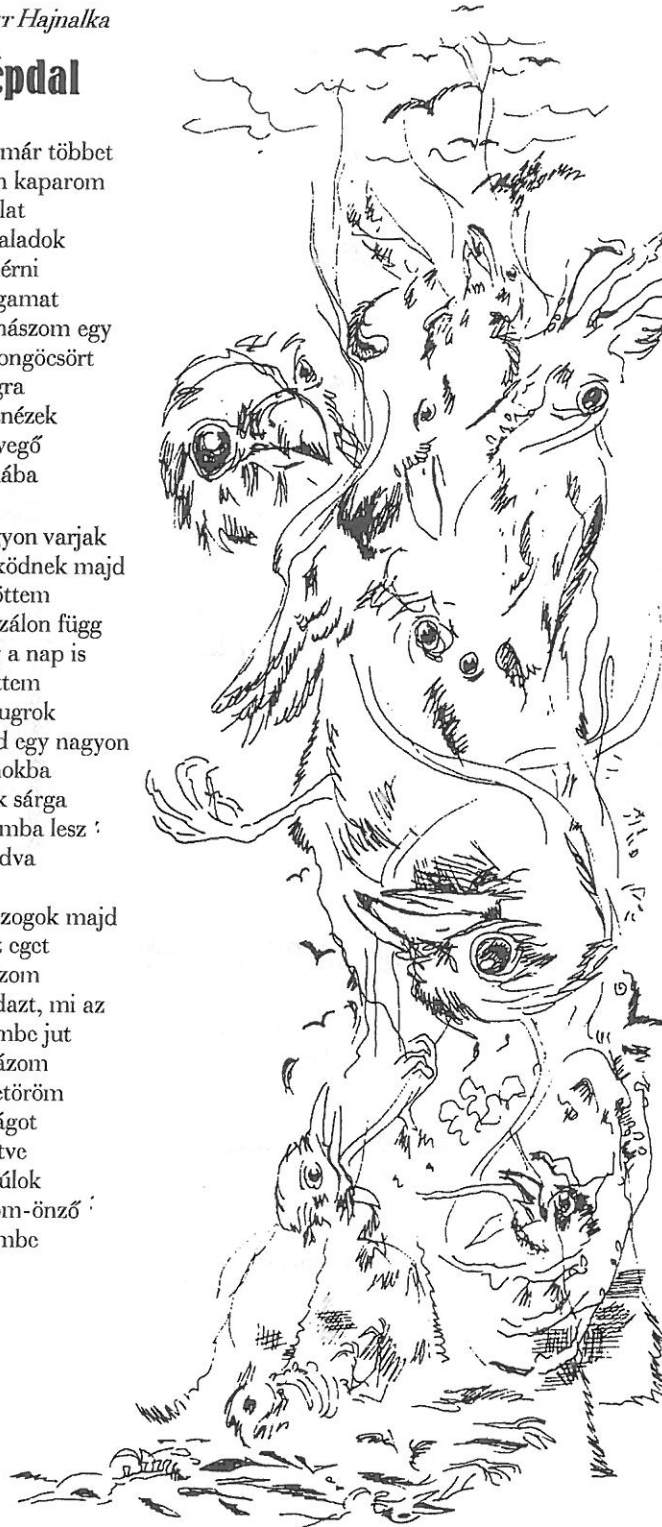
Tarr Hajnalka

Népdal

Én már többet
nem kaparom
a falat
elszaladok
utolérni
magamat
fölmászom egy
agyongöcsört
faágra
belenézek
a levegő
torkába

Nagyon varjak
röpködnek majd
köröttem
hajszálon függ
még a nap is
fölöttem
beleugrok
majd egy nagyon
homokba
a sok sárga
hajamba lesz :
fonódva

Csoszogok majd
és az eget
tépázom
mindazt, mi az
cszembe jut
gyalázom
összetöröm
a világot
nevetve
belefúlok
sorsom-önző
kezembe

Heiling Éva

Ballada

Szállnak a varjak,
szállnak a varjak,
szállnak, suhannak.
Szállnak a...
szállnak a...
szállnak a varjak.
Fekete szárnyuk
vérbe fordulva,
vérbe borulva,
vérbe van vonva.
Fekete szárnyuk
örvényt hasítja,
örvény ragadja,
örvény ragadja.
Fekete szemén
rémület köde, –
rémület köde,
rémület köde.
Szállnak a varjak,
szálltak,
s zuhannak.
Görcs köti
szárnyuk,
húzza két lábuk.
Örvény ragadta,
örvény ragadta.

Varjak tört csontját
napfény fakítja,
hószín csontokat
arany fény issza.

Napnak leánya,
Holdnak leánya,
törékeny, karcsú,
ezüst virága.

Sarki fény
szemében.
Hideg fény
szívében.
Sugár természetben.

Napfény fátyola,
fehér hold ruhája.

Zuhanunk,
szállunk,
napfény az árnyunk.
Örvény ragadja,
örvény ragadta.

Lőttek mókust, szarvast, s egyebet,
Süvített a nyíl, pattogott az ín.
A középső egyre csak nevetett,
A nagy gondolkodott: Jó lesz-e itt?

A fenyves után a talaj puha lett.
Feltűnt a hatalmas kéklő mocsár.
Kóbor láng úszott a talaj felett.
„Így. Most már elég messze van a vár!”

„Jer, testvérem!” – szólt a nagy – „Jer velem!
Itt tiszta a víz. Nyugodtan igyál!”
S megy az. Letérdel. Vízbe néz mereven.
Néz a tükörbe. Valamire vár.

A Nap sugári vörössé tették,
S fényes palástja által lett még szebb
A víz. Mely tisztán kristályos, kék.
Most egyre, már furcsán veresebb.

Fogtak varangyot, kígyót, gyíkokat.
Majd elmaradt mögöttük a mocsár,
Mely ama sötét, borús titkokat
Rejtette, akár az örök Halál.

Sötét az erdő, idegen az út.
Ilyenkor nem téved emberi lény
A sűrűbe. Hopp! Ott valaki fut!
Fáklya lenne az? Vagy talán lidércfény?

„Kövessük gyorsan! Vezet bennünket!”
Szól a középső: „Oly sötét az éj!”
Hívta fényt áhító szemünket.
„Jófelé vezet, csak abban remélj!”

Vezeti őket a bokor, fa között.
Vezeti őket el. Messze már!
Ingovány vált fel most talajrögöt.
„Vissza testvérem! Ez itt a mocsár!”

Válasz nem hallik. Csöndes az este.
„Hol valál bátyám?” – emigy rídogál.
Nem merül annak soha föl teste.
Csillag nem látszik, a köd leszáll.

Várban a rosszat hamar megérzik.
Aludni? Senki! Fenn vannak ébren!
Jön a legkisebb, több sebből vérzik,
Parázsló fáklya van kezében.

Már az emberek nyugodni tértek.
Hallgatag szunnyad odafönn a vár.
Azok ketten ma haza nem térnek:
Órzi halálos titkát a mocsár...

Fátyolos este száll le a tájra.
Lezárta szemét az álmodó Nap.
Ajkaról mocsárra ragadt a vér.
Juhász nyáját akolba bezárja.
Jó éjt mond nyájának a fáradt pap.
Aztán a két pásztor nyugodni tér.

Pokorny Szilárd

Ön gyilkos?

Ön gyilkos? – vallja be nekem,
Hogy szadista, kóros agybeteg,
Pszichopata – el nem árulom,
Nem is tudja, hogy mennyire tudom...

Ön gyilkos? – ne legyen gyerek!
Láttam kését, még most is csepeg.
Legyen nyugodtan: magunk közt vagyunk.
Nem is tudja, hogy hasonlítottunk...

Ön gyilkos? – és az áldozat?
Kik voltak? Voltak már sokan?
Elásta őket? Vagy vízbe dobta?
Felvágta? Elhamvasztotta?

Ön gyilkos tehát, de remélem, azért
Megígéri, hogy jó útra tér.
Legyen virágkötő, vagy tudom is én –
Kár lenne a többi (ön)gyilkosokért...

Pokorny Szilárd

Medvék én is

Szeretnék én is mint medvék
A medvéknek bőrc szőrös
Medvék szeretik a mézet
Engedik szőrüket nőjön

Medvék lenni én is nagyon
Brummogni mint tél a kályha
Aludni barlangban hosszú
Lennék nem ember nem fájna

Szekeres Katalin

Időzített robbanószerkezet

fölött csücsülsz neked is van egy mint mindenki-
nek ami a sajátod ami csak a tiéd próbálkozhatsz
bütyköléssel ha van hozzá energiád de csak
időpocsékolás az egész úgysem értesz hozzá senki
nem ért hozzá leállítani nem lehet valaki egyszer
beállította elindította talán meg is feledkezett róla
te hallgathatod őrijtő ketyegését egész élettedben a
füled is bedughatod agyadban úgyis tovább
ketyeg inkább keress valami értelmes elfoglalt-
ságot magadnak azzal talán elvonod figyelmed ne
érdekeljen hány évod hány napod van még a túl
sokat nehezebb kitölteni a végére nem marad
semmi addig segíts magadon amíg tudsz más
később se fog a holnap egy újabb lehetőség ne
szalaszd el hátha ez lesz az utolsó húzd ki a
füldugót a szemed is nyisd ki jól így több esélyed
van felülkerekedni a mindig gyorsuló ketyegésen.

Tarjányi Sándor

Együttélési problémák

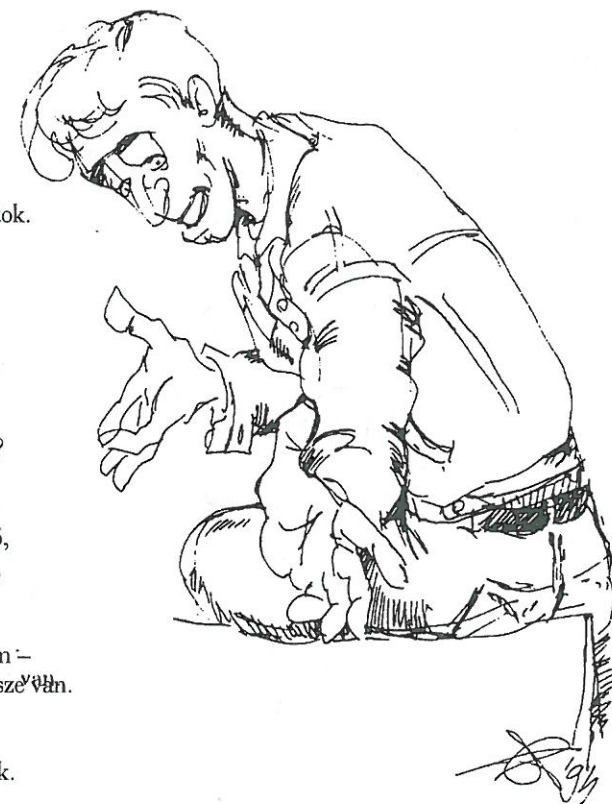
Hiába, no.
Meg akar változtatni.
Pedig csak azt szeretném: legyünk barátok.
Békét kérek tőled én, nem háborúságot.
Önzőnek hazudtam magam, én önző,
azt hittem, így megszeretnek,
s ál-kisségem megnő.
Mert ki szolgálja léssen a másnak,
az lesz csak igaz:
Ki megmenti életét, elveszti az.
Hát hol várhatnék most már harmóniát?
Hiszen ízem-vérem neked adtam,
minden oda hát.
Mert nem tetszett a hajnali cimbalomszó,
s hogy nyúzta a gazellát egy feketekígyó,
neked nem tetszett.
Megerítelek.
Békét szeretnék, a hibáim tudom magam –
dehogy ám! A jó Bolbás Robi innen messze van.
Persze, én mondtam be a piros passzot,
én húztam le a tévéről a kontrasztot.
Én mondtam egyes számban: szevasztok.

Segíthetek?
Nem, köszönöm.
Egyedül ülök már a fűvön.
Kezemben két ikozaéder.
S eltakarom magam – végleg –
egy fügefalevéllal.

WanMás

Ellenszegülés

Anyám azt mondta,
haljak meg inkább,
de ne éljek többé magányosan.
Sosem hallgattam anyám szavára,
Élni tanultam óvatosan.

Paczári Beatrix

Ahogy én akarom

Nem. Köszönöm nem kérek
ebből a tortából.
Valami mást ennék.

Nem. Köszönöm nem akarok
játszani veletek.
Valami máshoz van kedvem.

Nem. Köszönöm nem megyek
veletek a városba.
Valahova máshova mennék.

Nem. Köszönöm igazán nem
akarok semmit,
ami veletek is kapcsolatos,
inkább azt tenném, és úgy,
ahogy én akarom.

Bornemissza Iván

Szeretet nélkül

Számolatlan pocsekolom
magamat, és égetem
el a semmiért.
Áruba bocsájtom minden percem,
minden értékem.
Eljátszom titkaim
olcsó és üres emberi
játsszónakon, és
a rohanó időt nagy
tömegekben megműveletlenül
engedem agyamon
átrohanni.
Az oly értékes
és csillogó percet arcul
köpöm
és rövid órákká egyesítem.
Szeretet, lelkesedés, hit, akarat,
küzdelem nélkül tengetem életem.
S csak a lényegét nem látom.

Gábel Iván

Cím

Elvesztett ember
Jó zene
Távoli szeretők

Eldobható szemüveg
Érdekes könyv
A lélekig hatoló gyötrelmem és fájdalom

Üres szoba
Unalmas nap
Lelki hiányérzeted ellensúlyozza programod

Mi mind, a Város lakói,
– Akik együtt izzadunk, lihegünk és elfolyunk
Ezzel a hatalmas gépezettel –
Egyfajta torzszülöttök vagyunk.
Vergődünk saját agyunk hullámai közt,
Mert elkapott egy mentális cápa:
A fantázia és a fájdalom keveréke:
A LELKIISMERT.

WanMás

Én is tudom

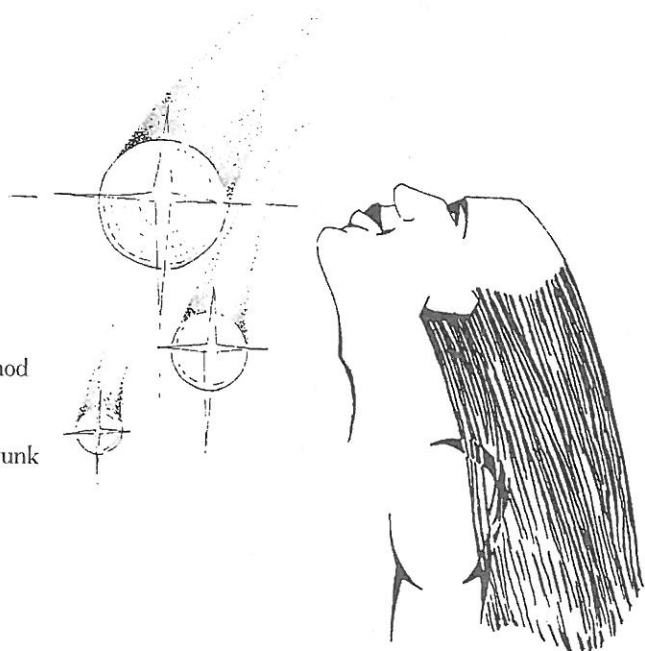
Örök vesztes voltam,
most győzni akarok.
Miért hallgassak,
ha szólni is tudok?

Ha hozzád beszélek,
a szemedbe akarok nézni.
Miért oltsam le a lámpát,
ha fényben is tudok élni?

Ha nevettek,
én is veletek nevetek.
Miért álljak félre,
ha első is lehetek?

Ha csillag vagy,
én is ragyogni akarok.
Miért legyek magányos,
ha szeretni is tudok?

Ha mindenki tud repülni,
hát én is megtanulok.
Miért hajjak meg,
ha élni is tudok?

Csomós Éva

Képzelt

Lógatom a lábam. Innen fentről
minden olyan egyszerűnek tűnik.
Persze, fentről nem látszódnak az
apró rezdülések.
Nem látszódsz Te sem.
A puha felhőn ülök, szárnyaim
hátam verdesik.
Fázom.
Egy szál fehér ingben mégiscsak
hideg van.
De nem baj. Legalább tudom, hogy létezem.
Sírok. Gyöngyszem könnyeim esőként hullanak
alá.
Az emberek elfordítják fejüket, esernyővel
mennek,
mert nem akarják tudni az igazságot.
Színes pontok élénkítik az álmos, fázós időt.
Lelkemben vihar dúl. Az dúl a Földön is.
Háborog a tenger, valaki segítségért kiált.
Megragadom glóriámat, s kezébe dobom.
Megmenekül.
Megszólal segítő dobom.
Nem zokogok.
Lantomhoz nyúllok.
Az emberek dalomra mozognak. Segíthetnék.
Miért nem dalolnak?
Valami baj lehet odalenn. Meg kell néznem!
Felálllok, elindulok.
Nem lebegek, zuhanok.
A felhőkarcoló magasságából merülök alá,
mint előző könnyeim.
Talán angyal leszek.
Persze nem lehet tudni.

Tóth Tamás

Impresszió

a madaraktól megszelidülnek
a részecskék az épület körül
kereng egy ritka szövésű
tornádó lehellete
a kékes délelőttben
mint mágnesek között
megrekedt vasreszelék
rezignálnak a gondolatok
s a madaraktól megszelidülve

sárvár lassan lőtávolon belülre ér

Vajda Ferenc

Túlélés

elázott éjszakáink folynak át a Holdon
mint kiüresedett álmaink háborgó tengerén
a Nap
a fákról már hullanak az elmúlás
szeretői
párnák mélyén izzadó testek ünneplik
egyediségüket
s harcolva buja tekintetükkel, kezdődik
a két perc gyűlölet

elszáradt virágok ölekezését öntözöm
mint szerelmünket a jéghideg eső
gyermek pillantásai gyökereznek
a mocskos betonba
apró kezeikkel kapaszkodva a túlélés
virágaiba
s nagykabátba bújva, arcukon
újra ott ragyog a Nap

Pokorny Szilárd

Üss meg...

Üss meg és kívánj szerencsét,
S mielőtt szárnyam keresnéd,
Ne csodálkozz, nem vagyok angyal –
Ne viccelj, egy ilyen aggyal...

Üss meg és nyisd ki az ablakod,
Mi van kinn, innen is láthatod,
Merő köd, utána semmi –
Ne viccelj, lehet itt hinni...?

Üss meg és remélj helyettem,
Szeress és hidd azt, hogy szeretnek,
Te talán meg bírod tenni –
S megnyugszol, hogy elég ennyi...

Vajda Ferenc

Míg újra...

Hosszú az idő, míg újra felemel a Hold,
míg újra megtaláljuk egymást
az eltemetett nyár virágai között,
s színes szirmaival mosolyt ébreszt
arcunkra a múlt.
Talán megismerjük majd a Krisztust
és fájdalom nélkül nézhetjük őt,
talán megváltoztathatjuk a világot
együtt, barátságunk könny, vér és eső.

Siklósi Gyula

Apaföld

Majd melegágyba ültetek
gyerekeket
magról.

Mindnek az én nevemet adom.

Majd ha nőnek,
kordonra
futtatom őket.

Majd leszek humusz a talpuk alatt.

Árnyékuk barátja.

Lovász Andrea

Ikrek

L LELKEM A KEMÉN
EL YSÉG, ROMBOLÓ
KEM KEVÉLYSÉG, SZ
A SZ ÉP, SZEMEM E
ERELE LÉGET, SZÍV
M, TERE EMBÓL KIT
MTÓ KÉP ÉPLEK, VA
ZELETEM, GYOK, HO
MEGÉRTŐ S LDBÓL,
ZÉP SZEMEM VASBÓ
VÍCASZTALÓ L, ÖR
KEZEM, VAGYOK DÖC
NAPBÓL, VIRÁGO BŐ
KBÓL, ISTENBÓL L

a melegbe, de amint hozzáérték az ajtó széléhez,
szertefoszlottak.

— Meghalt a kolléganőm – szólt halkán a sofőr,
és meredten maga elé nézett.

„Nem rossz ötlet csaláteknek” – gondolta a lány.
Mégis olyan gyorsan elszállt a gondolat, mint a köd-
szellemek a langyos levegőben. Pár másodpercig
nézte a vezetőt, majd visszacsukta az ajtót.

— Épp tegnap volt huszonöt éves... És ma
délután... négykor... csörgött a telefon... – mon-
ta a férfi és nagyot sóhajtott – délelőtt kórházba
vitték. Agyvérzést kapott. Csak néhány órája halt
meg... Nem tudom, mit csináljak. Egész nap csak
kóvályogtam. Nem vettem fel utast...

Hirtelen pöttöm fénysugár csillant meg a
szemében. Messze elvándorolt a tekintete az abla-
kon át.

— Gyönyörű nő volt. Emlékszem, amikor
először találkoztunk, az első pillanattól fogva ked-
veltük egymást. Pár nap után összejöttünk. Senki
sem tudott róla... – elgondolkozott. Valami távoli
pontra tapadt a tekintete.

— Érezted már valaha, hogy clég volt, ha va-
laki csak hozzád ért?

A lány nem válaszolt, csak bólintott.

— Titokban találkoztunk, és nagyon ritkán...
Mégis... – Megakadtak a szavak. A sofőr talán nem
tudta, hogy többet mondjon-e.

— Férfi volt. Senki nem értette, miért vol-
tam úgy letörve miatta. Most már talán sejtik...
– Újra mélyet sóhajtott.

— Nem tudnék egy rossz szót szólni róla. Az a
fajta volt, aki mindenkivel tud beszélni. A paraszt-
gazdától a miniszterelnökig. Mindig megértő volt
mindenkihez. – Könnycsepp gurult le a sofőr arcán.

— Néha csak idegeneknek tudjuk kiadni a
lelkünket... Arra gondoltam, keresek egy nőt a koc-
mában vagy a téren. Csak beszélgetni... Beszélgetni
bárkivel, aki meghallgat... Tudom, hogy még kell
néhány nap, amíg megnyugszom.

— Minden rendben lesz – mondta a lány. Tud-
ta, hogy hazudik. Csak ez csúszott ki a száján.
Bármit mondhatott volna. Érezte a fájdalmat, de
nem tudta megosztani. Senki sem tudta volna
megosztani.

Hosszú csönd támadt. Megdermedtek a sza-
vak. A lány megszorította a férfi kezét.

— Most már mennem kell.

— Látjuk még egymást?

— Talán – mondta a lány, és kiszállt. Egyre
valami idézet járt a fejében: „Minden, ami van,
született, és nem tér vissza semmi, ami él”. Már
nem tudta, hogy kitől származik az idézet, mégis
arra gondolt, hogy minden kimondott szó, minden
mozdulat, minden tekintet ott hagyja az ember láb-
nyomát valahol az úton.

A kapuból visszanezett a férfire. Szeretett vol-
na küldeni még egy mosolyt, egy szemvillanást, de
a férfi már éppen indított.

Gyorsan elsuhan a piros autó a ködszelleme-
k furcsa kavalkádjában. Újra csendes lett minden.
Csak a szél suhanat lágyan a házak között.

A lány hirtelen úgy érezte, hogy holnap több
ereje lesz. Talán képes lesz kilépni az arctalan formák
világából. Bizott az emberi ajándékokban, bár tudta,
hogy a kincsek rejtőznek. Csak rájuk kell találni.

A lábnyomok mindig bevésik titkos vonalaikat
a végtelen út anyagába.

Vincze Ágnes

Út

A lány elmerülten baktatott a sötét utcán. Az utolsó busz hazafelé már rég elment. Minden csendes volt. Csak néha zavarta meg egy-egy elrobogó autó az utca ürességét. Időnként fagyos szél szaladt végig a háztetők fölött. A szélfúvás minden lépte magányt és fájdalmat vonszolt.

A lány nem látott, nem hallott, nem érzett semmit. Gondolkozott. Újra elsurrant egy nap anélkül, hogy megpróbált volna önmaga lenni.

Minden huszonnégy óra harc volt. Küzdött, mert meg akart felelni a külső elvárásoknak. A gyilkos elvárásoknak, amelyeket ő maga vállalt el. Küzdött, mert ki akart bújni azok ólomnehéz súlya alól. Ha sikerült teljesíteni a követelményeket, már nem maradt ereje arra, hogy önmagába nézzen. Olyankor gyakran órákig vacsorázott, vagy valami üres locsogást hallgatott a tévében. Érezte, ahogyan egyre növekszik a távolság igazi énje és a nap mint nap eljátszott szerepe között.

Néha mindenkin keresztül nézett. Ő maga lett az elvárás. Üres alakzat. Egyszerű forma lélek nélkül. Értelem nélkül. Arc nélkül.

Érzéketlenül bámulta a végtelenné tűnő utat maga előtt. Az oszló-foszló ködszellemek körbetáncolták alakját az utcalámpák halványárga fénye alatt.

Piros taxi fékezett mellette az úton. A szellemek riadtan szaladtak szerteszét. Egy kéz integetett ki a kocsiablakból. A lány nem állt meg. Nem akart beszállni. Hiába mondott nemet. A kéz újra és újra feltűnt az ablakban és egyre csalogatta, hogy szálljon be.

A lány tudta, hogy bárkinek ki van szolgáltatva. Nem félt. Gyakran sétált haza egyedül, éjszaka is. Hitt abban, hogy nem érdemes feláldozni a függetlenséget a biztonságért.

A szabadságot kereste a függetlenségben. Tudta, hogy rossz irányban kutat. Mindig közel állt az emberekhez, amikor szabadnak érezte magát. Néha egy tekintet is elég volt. Egy pillantás, amelyen keresztül valaki apró ajándékot adott neki a lelkéből. Bízott az emberi ajándékokban. Ez volt az egyetlen dolog, amiben bízott, akkor is, ha veszélybe került.

Az autó egyre követte. A kéz tovább integetett az ablakból. A lány nem érzett veszélyt. Hirtelen megfordult és határozottan odalépett a guruló autéhoz, amely ckkor megállt. Az ajtaja azonnal kinyílt.

— Gyere szállj be! Olyan hideg van kinn! — hangzott a rokonszenves invitálás. A lány egy másodperc alatt döntötte el, hogy beszáll.

Kellemes meleg volt az autóban. Halk zene szólt. A fiatal sofőr a lányra mosolygott:

— Na, merre?

— Itt rögtön jobbra. Nem lakom messze — válaszolta kedvesen a lány.

Egyikük sem szólt többet. Nyugodtan és kényelmesen utaztak a lány házáig, mint két régi jóbarát.

— Ne menj még! — kérte a sofőr. A lány nem válaszolt. Tudta, hogy a férfi nem fogadna el pénzt.

— Maradj még! Csak egy kicsit... Kérlek!

— Köszönöm, hogy elhoztál, de mennem kell — a lány lassan nyitni kezdte az ajtót.

— Beszéljess velem egy kicsit. Kérlek! — a férfi szeme titokzatos volt és bánatos. Egyetlen szó visszhangzott újra és újra szomorú barna tekintetéből: „Kérlek”.

— Késő van — mondta a lány. Ki szeretett volna szállni a kocsiából. Néhány szellem próbált beszökní

Sólyom Péter

Egy tánc

Torkodba folyik vérem.
Hasonfekve ringatózunk
a vágyak bűvös körében
valami langy zenére.

Egy kis topogás,
ráharapok szádra,
egy durva lökés,
zuhanólelés,
majd egymás árnyékában elélvezve
járjuk el,
járjuk el táncunk.

Te körbeforogsz,
én nézem, ahogy
megfordulsz a pusztulás
vadul habzó tükrében,
majd kipörögsz,
felfested magad a falra,
lecsúszik az ítélet könnye
a füstölgő avarra.

Minden forog.
Átcsap a hullám.
A messzeség, az ölelés
egy gondolat csupán.
Korbács-kalapács tánc
ritmusába sajnunk.

Öröktől fogva tánc a lét,
a pillanatok robaja és harca,
vasvillát forgat minden ártatlan
archan a póre vágy
vérünkben szikrázó állata.
Délbábok fújnak jobbra-balra,
leköpött perc. Mégis égek.
Ígész szemekkel csókkal kísérve
szűrődnek testembe előrefent kések.
Hát így járunk el?!

Könnyes kéz simul a vérré.
Távolodnak a léptek.
Egyedül marad minden mozdulat.
A sínek összeérnek.
Fáradt madár lihegi be a csendet,
szárnyai alatt egyedül fekszem,
mint egy folt, egy mosoly
halványan keresztre festve.
S a tánc?!

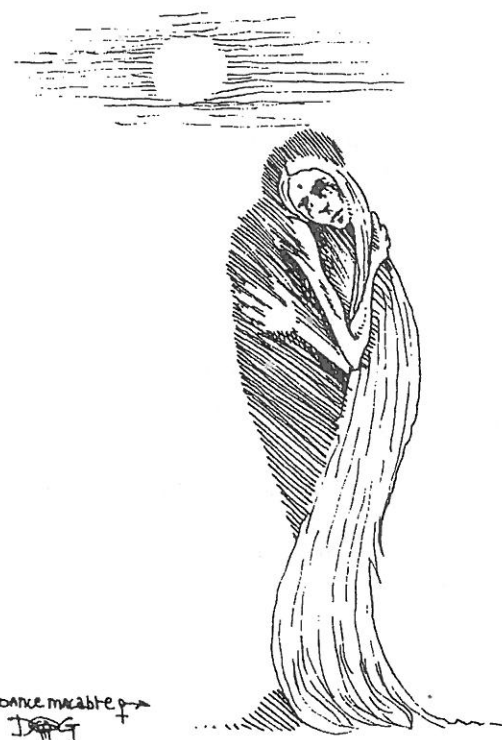
Falra feszített fejben harmatos álom,
harmatos álom
egy szomorúan nyögő akasztófaágyon.

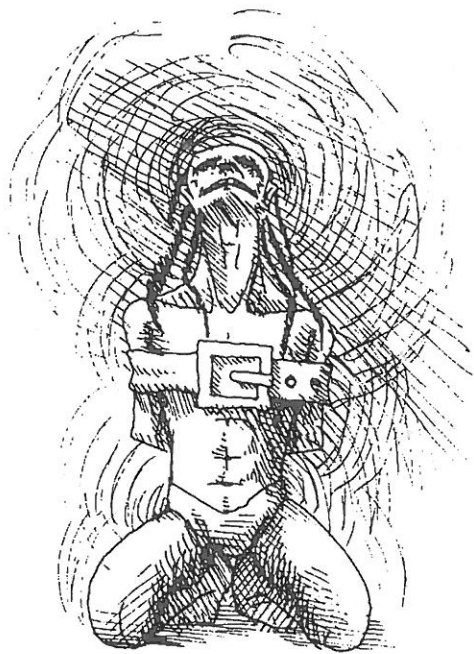
Szabó Máté

Szerelmesen

Térdemen vígan él fűvön a te ráomló szemednek
Fogam mind eldobom szétszakadt szívednek
Jókedvem elásom csillagos éjszaka
Ha szobádba beremeg bármi kis vér szaga

Én úgy tudok szeretni öléssel magamba
Mint farkas a sarkon ne állj az utamba
Úgy tudok vigyázni mint őrszem a várba
Úgy tudok meghalni ha minden hiába

Vajda Ferenc

Glóriák helyett

Merészen tört ránk a csend,
elszomorított ismerős hangjaival,
síró gyermekek arcai csüngtek
a szétdobált holdsütésben.
Régen láttam már az éj
minden mosolyát,
megmutatnám az arcomat,
de szorításod megaláz.

Megrontott a keserű magány:
az egymást kergető csillagok
ujjongva ünnepeltek,
s kezet fogtak a sokasággal.

Megbüntettél,
s glóriák helyett
sárral dobáltalak.
Menekülnöm kellett,
s elhallgatnom
a kettőnkért állított
keresztfát.

Vajda Ferenc

Legyőzték

Madarakat vérzik most az ég,
kiáltások gyűrűznek a szétfolyó csendben,
reszkető emberek keresnek menedéket az
álmaikat temető néma feledésben.
Most csend van és fázunk: hagyjuk az emlékeket,
ha egymásra már nem is, az éjszakára várjunk.
Órült vagyok, tudom, legyőzték titkaim,
s ha most odaadom, megölnék szárnyaid.

Tarjányi Sándor

Lehetne CNN is, de Magyarországon vagyunk

Conan, a barbár ím, leült a földre,
egészen magába roskadva.
Hiába, az Úr hiába tiltá a kéjgyümölcs fáját,
hiába hozott ezer tüzet és vihart Conanra,
ő csak a testeket látta,
az önmagukban értéktelen hústömegeket.
Most egészen magába roskadva, íme előttünk ül,
és kézzel-lábbal kaparászva próbál
bekiabálni az Úr ablakán,
de csak nyöszörgésre és siránkozásra van ereje,
már térdelni sem tud.
Kezei oly istentelenek,
nyelve szilánkként hasít mindenbe,
ami valaha ép volt – levágja őket vagy elégesse?
Conan, a barbár, ím, egészen magába roskadt,
és csak a vörösen villogó falat látja a sikátor
végén,
melynek századszor ismét nekiugrott –
most sebeit nyalja.
Keblek és szemérmek végeláthatatlanul –
ó, az az átok asszonyneép!
Nem boldogítanak,
elvész a forgatagban, ki ellenállni erőtlén.

Emberré légy, Conan, szentté, mint a te Urad,
a gyógyír ez, jöjj hát.

Mese a kőről

Hosszú évek óta álltak egy helyben.
Erősen kapaszkodtak, nehogy a mélybe zuhanjanak.

Hosszú évek teltek el mozdulatlanul.

Ők csak tűrtek. Viharban, napsütésben, békében, háborúban.

Végül is csak kövek voltak egy folyó partján.

Ő is ugyanolyan szürke és kopott volt, mint a többiek.

Egy napon aztán megunt a rétlenséget. Elege lett abból, hogy csak lapít a parton. Többre vágyott ennél.

A folyó már többször hívta.

Kérte, tartson vele a távolba.

Oly szédítő, és csodás fodrozva száguldani a fák között, megitatni a szomjas állatokat, tovasodorni a hulló faleveleket.

A kő nem bírta tovább.

Még utoljára végignézett társain. Szánalmas látványt nyújtottak. Néhány apró szürke kövecske a sáros parton.

Nem várt tovább, aláhullott a mélybe. Beleborzongott, ahogy a hűvös habokba pottyant. A folyó szerelmes szavakkal üdvözölte, és már vitte is. A kő végre boldognak érezte magát. Annyira új volt ez a számára. Látta az erdőt, a mezőket, és mindent, ahol a folyó elhaladt.

Kis kövecske lévén könnyen a felszínen tudott maradni. A folyó néha a magasba emelte egy hullámmal, és ilyenkor madárnak képzelte magát. Mámorító napokat éltek át együtt. Szerelmesen beszélgettek, és örültek a világnak: A fénynek, a

melegnek, a napsugárnak.

A folyó sokat mesélt neki a tengerről, hogy az milyen nagy, és végtelenül szép.

Aztán megérkeztek, és ő is meglátta: a hihetetlenül kéket, és végtelent. Sosem felejtí el azt a napot.

A folyó kábultan zuhant a tengerbe. Boldog volt, hogy része lehet ennek a hatalmas csodának. Azonnal elfelejtette az apró követ, és egy örvénnyel a tenger mélyére kavarta.

Az meg csak hullott lefelé. Egyre sötétebb lett körülötte. Eleinte még egy-egy hal megbámulta, sőt egy rák is végigmérte.

Aztán elmerült a sűrű, fekete iszapban. Ott már nyoma sem volt fénynek, melegnek, napsugárnak. Egyedül volt.

Eleinte még remélte, hogy a folyó ismét a felszínre emeli, de

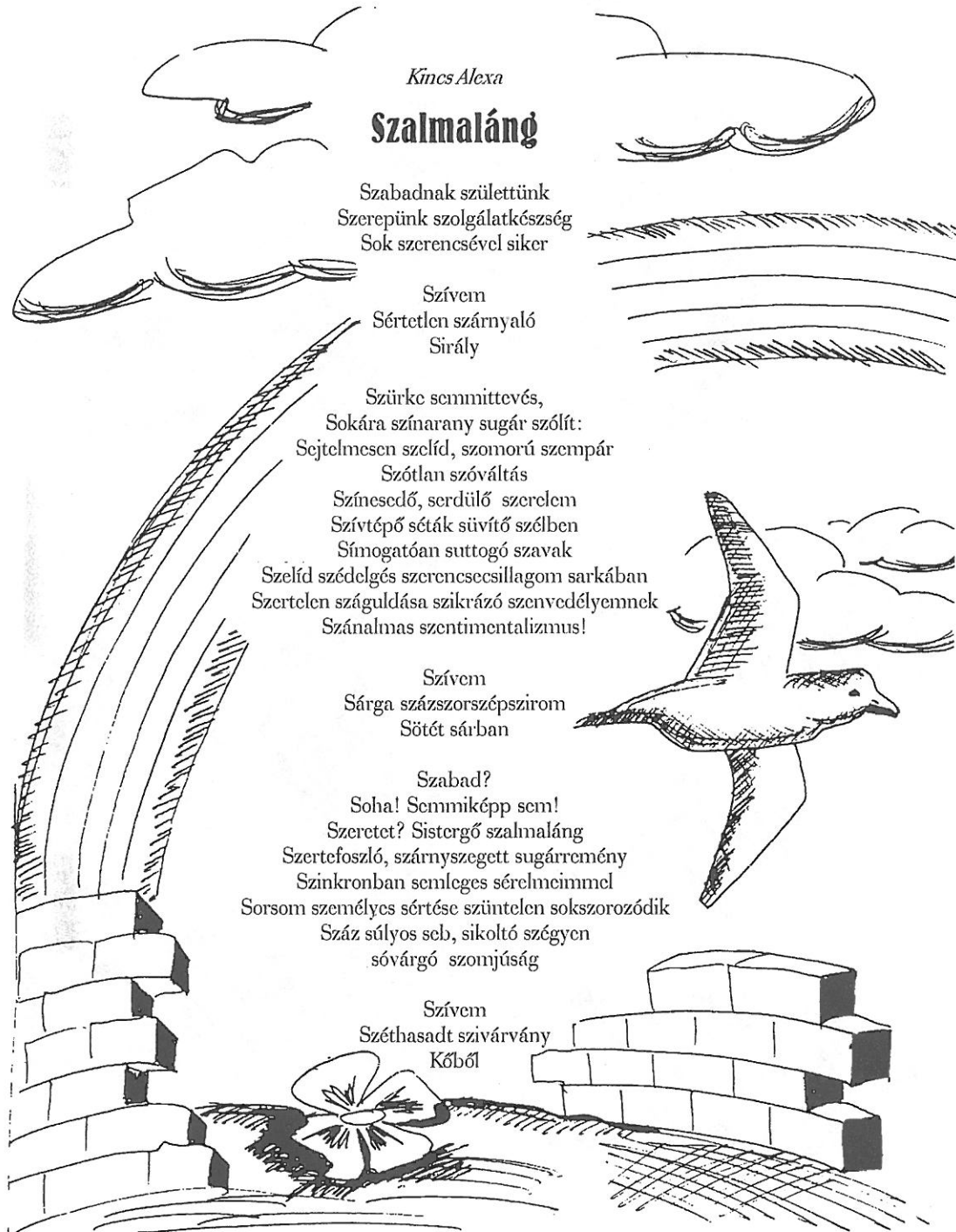
hiába várt. Évek teltek el magányosan. Hosszú évek.

Eszébe jutottak a régi idők. Ott a folyó partján a többi kő mellett milyen szép is volt!

De ő többre vágyott. S most ott ül a tenger fenekén, az iszapban.

WanMás

Kincs Alexa

Szalmaláng

Szabadnak születünk
Szerepünk szolgálatkészség
Sok szerencsével siker

Szívem
Sértetlen szárnyaló
Sirály

Szürke semmittevés,
Sokára színarany sugár szólít:
Sejtelmesen szelíd, szomorú szempár
Szótlán szóváltás
Színesedő, serdülő szerclen
Szívtépő séták süvítő szélben
Símogatóan sutogó szavak
Szelíd szédélgs szerencsecsillagom sarkában
Szeretlen száguldása szikrázó szenvedélyemnek
Szánalmas szentimentalizmus!

Szívem
Sárga százszorszépsirom
Sötét sárban

Szabad?
Soha! Semmiképp sem!
Szeretet? Sистерgő szalmaláng
Szerterfoszló, szárnysegett sugárremény
Szinkronban semleges sérelmcimmel
Sorsom személyes sértése szüntelen sokszorozódik
Száz súlyos seb, sikoltó székgyen
sóvárgó szomjúság

Szívem
Széthasadt szívárvány
Kőből

Sólyom Péter

Ima

Csak a testem,
más nem,
kezet foghatsz velem,
megveregethed vállam,
mosolyodba csavarhatsz,
kirabolhatsz,
megsimogathatod kabátom,
(bele is bújhatsz)
kéjekig emelheted szemem,
én nem vagyok jelen,
levetkőztem a teret,
imádkozom.

Egy elfolyó mosoly a ráncúzó időben
az égben úszó bárány,
csillagköpenyes álmodban
szemcsrc fagyó könny,
valami felfoghatatlan,
valami furcsa,
ahogy én és a templom
fátyolként égek az égig
a tisztító tűzben.

Csomós Éva

Ima

Nem akarok Hold lenni!
Se tűz, se Fagy.
Nincs változó vágyam,
Én tudom, mit akarok.
Bár néha bizonytalannak látszom,
állandó vagyok.
Tegnap és Ma.
Ma és Holnap.
Holnap és Mindörökké.
Ámen.

Pesszimista

Optimista

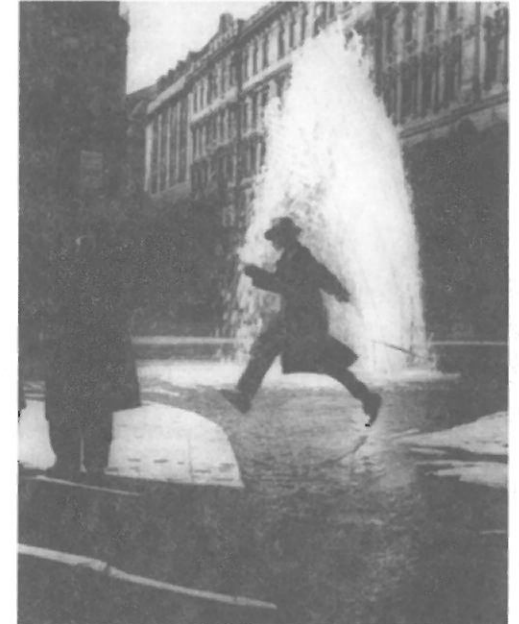
Lusta Pista a „realista”

Szentimentalista

Klasszicista

Futurista

(alkotója ismeretlen)